

и славни побѣди, отъ колкото е правилъ до сега Асѣнь...

Иванку.

Старче! какво хортувашъ ти?

Исакъ (гледа страшно на Иванка и съ малко сниженъ гласъ).

Българетъ сж народъ силенъ и непобѣдимъ, а подъ царуването и предводителството на храбриятъ и умниятъ Иванка, тѣ би побѣдили цѣлиятъ свѣтъ, би накарали цѣлиятъ свѣтъ да вика (натрътено, но снижено): да живѣе Иванку, славниятъ български царь!

Иванку (улавя се за челото и се отвършва отъ него).

Исакъ.

Иванко! за човѣка всичко е възможно на тойзи свѣтъ, чувашъ ли? Човѣкъ всичко може да достигне, стига само да иска.

Иванку (изгледва го и клати глава).

Безумний старче! познавашъ ли ти, колко сж прѣстѣпни твоитѣ думи?

Исакъ.

Не сж, Иванко! Ти си достоинъ за царь и ти трѣба да станешъ царь, чувашъ ли? трѣба да станешъ и ште станешъ!... (бутва му въ ржката едно писмо и бързишкомъ си утива. На вратата го срѣща Тудорка. Къмъ нея) Върни се, върни... да го оставимъ сега на покой. (утива си).

ЕВЛЕНИЕ 7.

ИВАНКУ САМЪ.

Иванку (държи писмото и стои като замаянъ; послѣ гледа къмъ дѣто измина Исакъ).

Какъвъ страшенъ човѣкъ! какви страшни, но сладки думи! (улавя се за челото и мисли).

Исакъ и Тудорка (показватъ се и се услушватъ).